

prijswinnaar Harry Markowitz, stelt dat beleggers door te spreiden een portefeuille kunnen samenstellen met het hoogste verwachte rendement voor een gegeven risiconiveau. Het basisidee is dat risico verminderd kan worden door te beleggen in een mix van beleggingen die niet allemaal in dezelfde richting bewegen. Aandelen, obligaties, vastgoed en grondstoffen reageren vaak verschillend op economische omstandigheden, waardoor verliezen in de ene activaklasse gecompenseerd kunnen worden door winsten in een andere. Dit vermindert de kans dat de totale portefeuille sterk daalt als één markt onder druk staat.

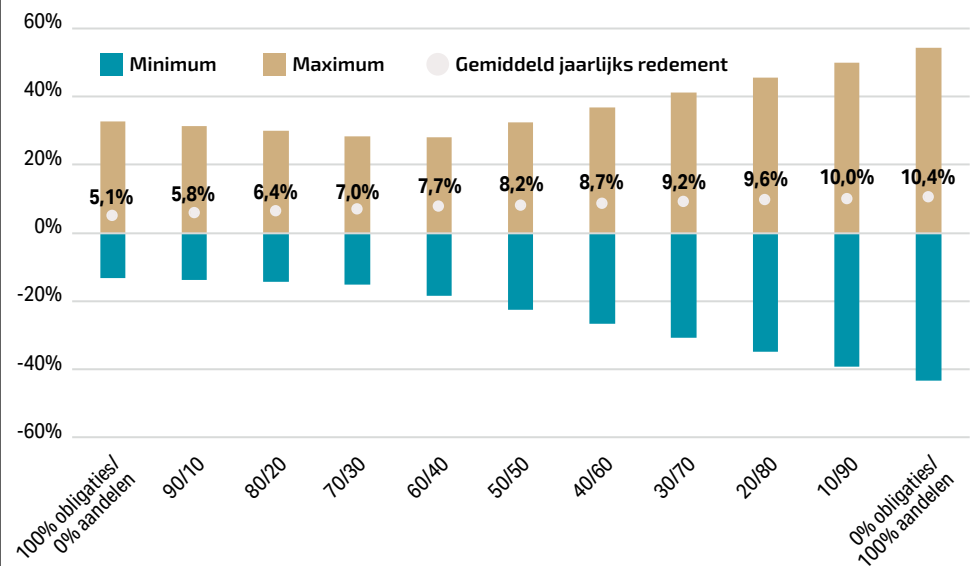
Voorbeeld: wanneer er paniek heerst op financiële markten, vluchten beleggers uit aandelen (koersdalingen) en stoppen zij de opbrengst in veiliger geachte beleggingen als obligaties (koersstijgingen). Zo fungeren obligaties als een airbag in de portefeuille. Spreiding verlaagt de volatiliteit, oftewel de schommelingen in waarde, van de portefeuille.

DEMPING

Spreiden mag misschien het grootste cliché zijn als het gaat om beleggen, het is een principe dat zich heeft bewezen. Over een periode van bijna honderd jaar heeft het combineren van aandelen en obligaties op de Amerikaanse markt gezorgd voor een demping van de uitschieters in het resultaat. Daarbij blijkt tegelijkertijd duidelijk dat aandelen een hoger gemiddeld rendement boden. Het jaarlijks gemiddelde rendement van een gemengde portefeuille neemt dan ook toe naarmate de weging naar aandelen hoger is. Tegelijkertijd heeft de portefeuille met uitsluitend aandelen de grootste extremen – uitschieters van het rendement naar boven en beneden (zie grafiek).

In het slechtste kalenderjaar, 1931, ging ruim 43 procent van de waarde van een belegging die volledig in aandelen zat verloren. Spreiding over een deel obligaties

ANDELEN PRESTEREN HISTORISCH BETER, MAAR MET GROTERE PIEKEN EN DALEN

Bron: Vanguard, Bloomberg, berekening VEB. Gemiddeld jaarlijks rendement en hoogste en laagste rendement per kalenderjaar voor een portefeuille met respectievelijk het percentage obligaties en aandelen over de periode 1926-2023

VOOR BELEGGEN IN ANDELEN MOET EEN BELEGGER EEN STERKE MAAG EN EEN WAT LANGERE HORIZON HEBBEN

verkleinde deze bandbreedte. De gemiddeldes in de grafiek zijn berekend over de gehele 97 jaar; een belegger zit natuurlijk maar een deel van die periode in de markt. Iemand die dicht bij het eind van zijn horizon zit, zal waarschijnlijk een groter deel in obligaties beleggen (waarover later meer in deze serie).

ONDERZOEK

Er is veel bewijs dat het heel moeilijk is om de markt, vaak gemeten door het wereldwijde aanbod van beursgenoteerde beleggingen, consequent te verslaan. Hoewel sommige fondsbeheerders en beleggers tijdelijk beter kunnen presteren, slagen de meeste er niet in om dit op lange termijn vol te houden.

Een bekend onderzoek van S&P Dow Jones Indices vergelijkt de prestaties van actief beheerde beleggingsfondsen met een relevante index. Het onderzoek voor fondsen in Europa loopt nu tien jaar. Over die periode presteerde 98 procent van de actief beheerde wereldwijde aandelenfondsen

slechter dan de benchmark. Bij staatsobligatiefondsen was dat 91 procent. De rendementen van actief beheerde fondsen waren gemiddeld bovendien substantieel lager dan de index.

Door technologische ontwikkelingen en de snelle verspreiding van informatie is het steeds moeilijker een voordeel te behalen met het uitpluizen van jaarverslagen. Als de professionele beleggers de index al niet kunnen verslaan, hoe groot is de kans dan dat dit een particuliere belegger wel lukt?

WINNAARS

Om de markt te verslaan, moet een belegger niet alleen voorspellen wanneer een belegging goed gaat presteren, maar dit ook keer op keer succesvol doen. Dit vereist een juiste timing van zowel koop- als verkoopmomenten. Professionele beleggers slagen daar al niet consequent in. Voor een particuliere belegger die dit doet naast andere bezigheden, is het nog lastiger.

Waarom is dit zo moeilijk? De statistieken uit onderzoeken